

HENRIK SZKLANY

ALLE MULIGE
TING TIL SALG

REVOLUTION
I KOMMUNEN

ALLE MULIGE TING TIL SALG Af Henrik Szklany

Anita, 63 år
Marie Knudsen Fogh

Lars, Anitas søn, 43 år
Jacob Moth-Poulsen

John, Anitas nabo, 61 år
Lars Topp Thomsen

Beate, Anitas lillesøster, 58 år
Camilla Gjelstrup

Ester, cirka 34 år
Karla Rosendahl Rasmussen

REVOLUTION I KOMMUNEN Af Henrik Szklany

Anita, farmor, 65 år
Marie Knudsen Fogh

Lars, far, 46 år
Jacob Moth-Poulsen

John, stedbedstefar, 63 år
Lars Topp Thomsen

Caroline, sagsbehandler, 28 år
Bolette Nørregaard Bang

Ester, cirka 36 år
Karla Rosendahl Rasmussen

Beate, bedstemoster, 60 år
Camilla Gjelstrup

Scenesættelse
Martin Nyborg

Scenografi
Laura Rasmussen

Dramaturg
Jens Christian Lauenstein Led

Lysdesign
Kasper Daugberg

Lyddesign
Kristian Berg Kjeldsen

Forestillingsleder
Katrine Madsen, Pernille Elvej

Scenemester
Tobias Fabian Langkilde

Sceneteknik
Kry Balslev, Vladimir El Baz (elev), Nicklas Clemmensen, Tobias Fabian Langkilde, Mads Maybom, Brian T. Rise, Anders Sørensen, Jess V. Sørensen, Bent Jakobsen

Malersal
Lisa Dissing, Karsten Legård, Rikke Wilkenschildt

Lysafdeling
Kasper Daugberg, Kim Fletting, Sune Blach Granberg, Andrew Tristram, Mia Jandje Willett

Lydafdeling
Aske Bergenhammer Hoeg, Kristian Berg Kjeldsen

Forestillingsleder
Erik Lund, Katrine Madsen, Pernille Elvej Madsen, Pia Obel Rose

Frisørleder
Helle Denhardt

Frisør
Lars Ditlev, Nanna Lindholm, Stefanie Risager Jarmann

Skræddersalsleder
Helene Billingsøe Martinsen

Skræddersal
Vivi Ørtoft Andreasen, Emma Lundhede Christensen (elev), Conni Idskov Jensen, Anna Woetmann Paulsen (elev), Cecilie Nordahl Sund

Påklæder
Jane Andersen

Suffli
Line Hyltoft

Driftsmedarbejdere
Lars Abildtoft Jensen, Mads Mølvadgaard

Rengøring
Kristine Mikkelsen, Marianne Dahl Nielsen, Ninna Jacobsen, Anni Østergaard

Produktionsleder
Torben Omann Sørensen

Produktionschef
Troels Dahl

Portvagt
Hanne Thellufsen, Vanja Vukotic

Billetservice
Malou Jensen, Henrik Korgaard

Forhuschef
Laura Marie Lauritsen

Forhusansvarlig
Alberte Husted Echters

Forhusværter
Jara Alexandra El Baz, Sofie Anna Krogner-Fleming, Johan Foget, Frederik Juul Hansen, Ida Degn Henriksen, Martha Godsk, Rikke Boier Johansen, Sofie Linding Ramsing, Katrine Matzen, Kiara Mai Cederfelt Mendes, Vinnie Winther Pedersen, Laura Thiemich Trolle, Caroline Wittenberg

Erhvervs- og sponsorchef
Tine Wammen

PR og marketing
Rebekka Andreasen, Casper Østergaard Thomsen

PR-chef
Thomas Villefrance

Chefdramaturg
Jens Christian Lauenstein Led

Dramaturg og planlægningschef
Kjersti Hustvedt

Administrationsafdeling
Jesper Kirstein Jørgensen, Helene Pilgaard Mortensen, Heidi Mærsk, Inge Larsen Poulsen

Administrations-, økonomi- og souschef
H. C. Gimbel

Teaterdirektør
Hans Henriksen

Aalborg Teaters bestyrelse
Inger Askehave (Formand)
Anne-Dorte Krog
Erik Lund
Jesper de Neergaard
Jakob Axel Nielsen (Næstformand)
Katharina Verwilt

Foto
Lars Horn

Tryk
Basis Tryk

Varighed
Alle mulige ting til salg
varer ca. 1 time og 30 min.

Revolution i kommunen
varer ca. 1 time og 30 min.

Der er ikke pause i forestillingerne.

SERIETEATER – HENVENDELSE ANITA

Af Jens Christian Lauenstein Led

Det er lidt af et særsyn, det vi nu på Aalborg Teater kan byde på, for med forestillingerne *Alle mulige ting til salg* og *Revolution i Kommunen* laver vi decideret serieteater. Godt nok kun i (foreløbigt) to afsnit, men alligevel serie i den forstand, at det er helt de samme figurer, samme hus og samme grundlæggende klassebase-rede problemstilling, der fylder de to forestillinger. At en dramatiker skriver grupper af tekster, der deler tematik og måske også formsprog, ses ganske tit. Typisk kalder man det så en trilogi, hvis der efter nogle projekter ligger tre beslægtede tekster. Men at skrive videre på samme historie og de samme figurer, det er sjældent. Og når nu vi på Aalborg Teater spiller repertoire, hvor vi gemmer forestillingerne og spiller dem igen, har vi netop mulighed for at spille begge ”afsnit” af denne underholdende og grumme historie fra udkanten af Udkantsnordjylland.

Henrik Szklany blev uddannet fra dramatikeruddannelsen i Aarhus i 2013, og han har tidligere for Aalborg Teater skrevet om fodbold (*Altid for AaB*) og om fremtidens Europa (*Den dag en raket slog ned i Jesper Nielsen trampolin og sprængte Europa*). Med *Alle mulige ting til salg* fra 2018 bevægede han sig dybt ind i den socialrealisme, der hele tiden har været et vigtigt element i hans forfatterskab, og nu folder han det videre ud med *Revolution i Kommunen*. De to tekster er fra forfatterens side forsynet med den samme undertitel, nemlig ”- *henvendelse Anita*”. Hvad enten man skal have alt muligt solgt, eller om man lige står og mangler lidt revolution i kommunen – Szklany’s ukuelige heltinde Anita er angiveligt damen for begge dele. I ringer bare.

GÆLD, HUS OG HJEM

Hvordan sætter man gæld på scenen? Hvordan spiller man den grundlæggende omstændighed, at man i meget lang tid har haft en gæld så stor, at

den truer med at bevirke, at man må gå fra hus og hjem? Det har været centrale undersøgelsesspørgsmål for arbejdet med Henrik Szklany’s stykke. Det handler nemlig på mange måder om gæld, hvordan den opstår, og hvilke konsekvenser den kan have. I Danmark går hver måned omkring 200 ejendomme på tvangsauktion. I årene efter finanskrisen i 2008 var det over det dobbelte. Bag tallene gemmer sig naturligvis alle mulige slags virkeligheder, men også sådanne som den, der beskrives i *Alle mulige ting til salg*. Midt i Szklany’s nye historie står den 63-årige Anita. Hun bor i et hus med en ikke så attraktiv beliggenhed lige ud til en større vej. Det kunne godt være et sted i Nordjylland. Huset er småt og småforfaldent, og så er det tilmed overbelånt. Tvangsauktionen kan ikke skubbes ret meget længere ud i fremtiden, og Anita er ikke dum, hun har set det komme i lang tid. Men uanset hvor beskeden og forfalden den overbelånte ejendom måtte være, og uanset hvor meget der bliver lukket for strøm og varmt vand, så er lige netop det hus stadigvæk Anitas barndomshjem. Hun og hendes voksne søn Lars har boet der næsten hele livet, og det at tage huset er at tage hjemmet, dvs. tage det hele.

Stykkets dramaturgi er udpræget klassisk, i den forstand at nutiden (den vi sidder og ser på) tilføres tilpas dramatiske begivenheder til at fortiden kan ruller op på ibsens manér. Og det er her gælden kommer ind i billedet. Et gennemgående træk ved Anitas fortid, hendes forhold til både Nabo-John, sønnen Lars og ikke mindst moster Beate, der kommer på uanmeldt besøg, er en tendens til ikke at få tingene løst. I denne familie får man ikke taget snakken ordentligt, man får ikke sagt fra, ikke afsluttet, ikke ryddet mentalt op. Nøjagtigt ligesom man ikke får åbnet alle rudekvarter og betalt alle regninger. Det giver underskud og gæld. Og det har stået på

i årevis, ja hele livet, og derfor er gæld blevet et grundvilkår. Det at skyldte og være bagud sidder i kroppen på disse mennesker, så det næsten gør ondt at se på dem. Men det viser sig, at hele miseren begyndte med en katastrofe, der brutalt bragte familien af sporet og fratog dem den energi og det overskud, der skal til, for at komme op af dyndet. Anita og hendes familie blev ikke født med gæld og underskud. Det var noget, der skete med dem. Præcis som i virkeligheden.

MÅ VI LIGE HAVE LOV AT VÆRE HER?

I *Revolution i kommunen* er det ikke længere huset, som Anita & Co. er ved at miste, det er et spritnyt familiedlem, den lille Vincent, der kun er en uge gammel. Længe før Mette Frederiksen’s nytårstale, hvor tanken om at øge antallet af anbringelser og tvangsfjernelser blev lanceret, var Henrik Szklany i fuld gang med udviklingen af sin regulære to’er med netop tvangsfjernelse som tematisk krumtap. Her er dilemmaet, hvad man gør, når man elsker sin familie og sit nye barn, men – måske nok – ikke har de ressourcer, der skal til for at holde sammen på en familie og tage sig af et spædbarn. Anitas svar er klart: Man mobiliserer alle de kræfter man bare har og kæmper med næb, klør, sociale medier, gamle alliancer med forhadte søstre og småsære lesbiske eks-næsten-kærester. Og hvis det er det, der skal til, så laver man en lille revolution. For man har vel lov at være her, selvom man ikke lever op til diverse, belærte og belæste idealer. Eller hvad? Dilemmaet sættes hårdt på spidsen, og det tvinger både teatret og publikum til at tage stilling til nogle svære spørgsmål.

Vi plejer jo at opfatte vores samfund som præget af stor personlig frihed. Og retten til at sætte liv i verden og tage sig af det nye liv, elske og pleje det, er en af de sidste rettigheder,

vi vil give afkald på. Men er det altid bedst for barnet at ”få lov” at blive der, hvor det blev født, hvis det nu er et virkeligt skidt sted? Men omvendt: Hvor skidt skal det være, før vi griber ind? Den underklasse, som Anita, John, Lars og de andre er en del af, bliver i dagens samfund i stadig større grad meldt ude. De har rent faktisk ikke lov at være her. Ikke rigtig. De er for grimme, for usunde, for belastende, for alkoholiserede, for rygende, for klamme til mainstream Danmark. Og det kan de sagtens mærke på alle leder og kanter, og derfor er det ikke så underligt, at de gør oprør, når chancen byder sig. I USA måske som Trump-tilhængere, i Frankrig måske iført gule veste, i Danmark måske som en del af højre-populismen. Og det er let nok at se alt det, der er galt med underklassens argumenter, livsførelse, etc. Det er sværere at pege på dens løsninger, når man er en del af den.

Teatret har den store chance, at det kan gøre sit publikum til en del af noget, som det egentlig slet ikke er en del af. Det fungerer via indlevelse. Hvis man nu kan sidde og holde af Anita & Co. helt ind i sjælen, så er det langt sværere at være enig i, at Vincent selvfølgelig skal tvangsfjernes. Men her stiller Szklany’s tekster teatret overfor et andet dilemma: Hvor langt kan vi gå i arbejdet med indlevelsen? Har man lov til at spille nogen, man ikke er – i alder, erfaring, klassetilhørsforhold, kropslig nedbrudthed? Hvordan sikrer man, at humoren bliver kærlig og ikke udleverende og latterliggørende? ”Sikre” er nok ikke det rigtige ord her. Man kan ikke sikre og stille den slags garantier, for projektet at repræsentere underklassen er fundamentalt usikkert og risikobetonet. Men chancen er, at vi kan lære noget om nogen, der ikke er som os selv. Og den er vi nødt til at tage. Ellers har vi, teatret, faktisk ikke lov at være her.

AALBORG TEATER

AALBORGTEATER.DK

JERNBANEGADE 9-11
POSTBOKS 1710
9000 AALBORG

ADMINISTRATION 96 31 60 10

BILLETSERVICE 96 31 60 20

FIND AALBORG TEATER PÅ

HOVEDSPONSORER

NORDJYSKEMEDIER

TORBEN VEJS FOND
c/o advokat Jen& Rye-Andersen

KERNESPONSORER

Færch & Co.
— BYGGER PÅ TRADITIONER —

mariendal
electric

MOBILITETSSPONSOR

**NORDEA
FONDEN**

Phønix Hotel
Aalborg

Aalborg
Tandplejeteam
ved Charlotte Nyby

